

Eu totu amu auđitu o vorbă de la mulți,
Că tu întru cântări ești meșterită mare ;

„Și iată acum vreu,

De iscusința ta, să judecu singuru eu.“

Êr' buna păsëruică pornită spre cântare,

Când liniscitu, abia

In sine ciripiă;

Când tare șueră,

Când vocea-i tremură.

Êr' lumea ascultându,

Tăceă și se miră.

Măgarulu însă, de pământu

S'a ređematu cu fruntea,

Și a răcnitu așa: „Tu versuri ai plăcute,

Dar' când ai ascultă

Cucoșulu de la noi, mai bine ai cântă“

Aceste auđindu, în sufletu s'a jăgnitu,

Acea privighitóre;

Și de-atunci a contenitu

Pentru măgari a sa cântare,—đicându :

„*Dumneđeũ să ne ferescă*

De judecata măgărăescă!

11. Asinulu și păstorulu.

O dată unu păstoru, pășunându unu asinu, auđi unu sgomotz de hoți, care se apropia spre ei; păstorulu đisă: „Asine, vină repede să fugimu: eca hoții punu mâna pe tine!“ Dar' asinulu, liniscitu își rădică puçinu botulu din érbă și întrebă: „Acei hoți, au să mă încarce cu îndoite greutăți?— Nu, đisă păstorulu; dar' veđi . . . grăbesce-te îți đicu; étă-i, se đărescu!“

Asinulu însă, începù êr' a pasce, đicându: „Apoi dar' ce-mi pasă cu-i servescu, dacă e să portu totu atâta greutate!“

Invěțați! . . . Când dintr'unu rëu, este să mergi în altu rëu, reméi mai bine în celu dintëiu, cu care te-ai deprinsu.

12. Trebuițele vieței.

Când s'aru arunca unu omu și s'aru lasa singuru multu timpu într'unu locu pustiiu, unde să nu pótă găsi nutrimentu și apă, ce i s'aru întâmpla? — De siguru că aru peri. Viața fără nutrimentu și bętură, se stinge ca și foculu, când n'are aeru și